

Ke't fa por? *ELLS* o *TU*?

El Quimet no era un personatge de ficció. Era un ser real. Més concretament un noi de 14 anys, i els seus pares acabaven de morir en un accident de cotxe, junt amb el seu germà.

El Quimet, al conèixer la notícia pels agents de la policia i l'assistenta social experta en psicologia infantil, no va vessar ni una llàgrima, no va patir cap mena d'ansietat aparent, ni va emetre cap crit per la pèrdua dels seus familiars. De fet eren els únics que tenia en aquest món.

En un primer moment es va sentir inclús alleujat perquè ja no es repetirien més les picabaralles amb els seu germà, ni els seus cops de puny quan no li donava la raó, ni les persecusions diàries de la mare perquè endrecés l'habitació i fes les coses rutinàries degudament, ni tampoc les amenaces del pare perquè deixes el mòbil d'una santíssima vegada.

No. El Quimet s'estava mostrant realment indiferent e insensible al que havia passat. Com si no anés amb ell, com si les persones mortes accidentalment, atrapades sota aquell camió de terra i mortes a l'acte no les hagués conegut mai, com si no haguessin conviscut junts durant els seus 14 anys de vida.

El Quimet va ser traslladat al Centre d'Acolliment d'Infants La Gavernera, entitat d'acollida de menors del Principat d'Andorra, país on vivia, esperant trobar caliu un dia en una nova família o fer-se major d'edat.

El seu inconscient, però, opinava una altre cosa. Cada nit, després del tràgic succés, els horribles malsons surgien per rondar la seva fràgil i jove ment. El Quimet es va salvar

milagrosament de l'accident perquè acabava de sortir del vehicle familiar per anar a classe de Kung-Fu com cada dimarts. I el dia que va veure vius per darrer cop a la seva família, després d'haver discutit (es clar) sobre algú dels molts conflictes trivials que tenien diàriament, era un dimarts 13 de juny de 2017.

El Quimet revivia cada nit, cap a la mateixa hora, l'escena del tràgic accident: ELL despedint-se de la mà dels pares i amb l'altre mà ensenyant-li el dit del mig al seu germà. Després el cotxe familiar partint brusquement, saltant-se el semàfor en groc, i el camió vessant la terra que transportava tot sobre l'asfalt de la carretera, perquè acabava d'aturar brusquement la seva conducció per intentar evitar el xoc frontal amb aquést, lamentablement en va. Cada nit el mateix malson. Cada nit els mateixos sobresalts en mig de l'habitació que compartia amb els seus companys del centre. Com si cada nit el seu subconscient lliutés per fer marxa enrere per esborrar aquell moment fatídic e irreversible d'aquell dimarts dia 13.

Un matí en Quimet es va llevar pensant que s'havien acabat per sempre les nits de suor i espant, perquè no tenia el record d'haver viscut la nit anterior cap malson, ni d'haver suat, ni d'haver cridat en mig de la nit. Es sentir raro, però, diferent amb ell i amb els altres. No tenia ganes de parlar amb ningú, ni tant sols de mirar als ulls dels seus companys. Estava cohibit i avergonyit de no sentir-se com abans. Després aquesta sensació passatgera va deixar lloc ràpidament a un sentiment de por de perdre's i de no saber com avançar.

Després del dinar que van preparar al centre per a celebrar l'entrada de l'estiu amb música, coca i xocolata com de costum, el Quimet es va aixecar de la seva cadira, com impulsat

per alguna força externa, s'estava marejant quan el cap li va donar tombs i les parets de la sala del menjador col·lectiu semblaven moure's de lloc, com si tinguessin vida pròpia. Quan es va despertar en cures intensives de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, després de picar amb el cap al terra per haver-se desmaiats, no s'havia qui era, ni com es deia, ni com havia d'actuar.

Només sentia por, terror a tot allò que li era desconegut. Un fort sentiment de pànic l'estava agafant. Quan va obrir els ulls i va veure com s'atansava l'infermera que vetllava pels pacients de l'Unitat de Cures Intensives. El Quimet va veure la xeringa que l'infermera duia a la mà, segurament amb l'intensió de donar-li un calmant pel dolor. Però en Quimet ho va interpretar diferentment, perquè li va donar una patada a la mà i la va fer cridar com per deixar tota la planta sorda. L'infermera va caure al terra pel cop i en Quimet va començar la seva fugida de *ELLS*... de *SÍ* mateix, qui sap.

Era la revetlla de Sant Joan, havien passat dos dies des de la seva fugida de l'hospital. Dos dies durant els quals el Quimet havia perdut pes i se'l veia deshidratat. Però la seva ment no en era conscient ja que no notava els signes fisiològics que el seu cos li emetia. La ment es molt poderosa quan vol. El Quimet s'havia amagat de la vista aliena, com si hagués causat una forta catàstrofe, com si tot el món l'estigués perseguint per fer-li mal. Començava però a sentir-se sol i desemparat, amb ganes de tornar a la seva realitat d'abans de fugir. Així que va decidir dirigir-se cap a la civilització.

Primer va veure una fruiteria on tenien exposats tots els llegums i les fruites a l'exterior. Se li va fer la boca aigua. Davant la cara de fam que va posar el Quimet, el comerciant de la

botiga no va poder evitar donar-li uns prèsssecs vermells i unes bananes que ja se li estaven fent malbé per les fortes calors dels darrers dies. Mentre el Quimet es menjava amb gust els aliments que l'home li havia donat, va observar com les seves mans li tremolaven.

No sabia si era de l'emoció de portar-se alguna cosa a la boca després de dos dies o perquè dins el seu cos alguna cosa nova li estava succeïnt...El soroll explosiu d'uns petards van fer que una sèrie de noves sensacions s'acaparecin del cos del jove de 14 anys. Les mateixes que experimenten les mascotes en la ciutat per aquestes dates: taquicàrdies, tremolors, falta d'aire, nàusees, atordiment, sensació d'irrealitat, pèrdua de control i por a morir.

El Quimet va començar a tenir de sobte molta calor, com si el sol l'estigues cremant tot i estant a l'ombra. Una altre sensació d'asfíxia el va agafar. Com si li faltés aire, com si l'oxigen que va als seus pulmons no fos suficient. S'estava sufocant. Però era tot en la ment del Quimet perquè es sap que en cas de pànic el nivell d'oxigen que vehiculen el nostres pulmons es superior al normal. El que li passava era que la seva respiració era més ràpida i profunda, i això feia que el Quimet es sentís cada cop més insegur.

-“**E**m sento malament. A on estic? Aquí no hi ha sortida. Em passarà alguna cosa? I si faig el ridícul? Tinc que sortir. I si corro?” Eren tantes les preguntes que s'estava fent el jove que va sentir por a tenir por, no volia que les sensacions que havia experimentat es tornessin a reproduir. Tal com havien vingut del no-res, podrien tornar a aparèixer. Sense més. Sense motiu important. Tornarien del seu ser profund. El Quimet va començar a pensar en la mort, per primera vegada. Creia que el seu cor se li podria parar en qualsevol moment. Sense previ avís.

Sense tenir temps a despedir-se d'entre el vius. El color de la cara del Quimet era ara de color blanc com la calc. Semblava com si no tingués sang a les venes. Les cames li feien figa i el seu cos petit va caure novament al terra, davant d'uns vianants que se li van atansar.

Quan en Quimet va tornar a la vida real, es va veure estès en el seu llit de casa, en la seva bonica habitació, tal i com la recordava de sempre, rodejat per la imatge del seu pare, de la seva mare i del seu únic germà. Quan van observar en Quimet bellugar-se, estaven tots tres compartint somriures a l'uníson, amb els ulls ben oberts com volent-lo acariciar.

En Quimet va obrir primer un ull, després timidament l'altre. Però ràpidament va tenir el reflex absurd de tancar-los tots dos per si de cas. Per si de cas no fossin reals, per si de cas no fossin allí amb ell. O per si de cas estigués encara patint una al·lucinació de les seves darreres viscudes. Va ser quan el seu cor es va omplir d'alegria i de pau, perquè s'estima aquella gent que havia tingut al seu costat, en els bons i en els dolents moments dels seus primers 14 anys.

Llavors en Quimet va realitzar que, malgrat les bronques, les picabaralles i tots els enrenous patits a diari, ells sempre havien estat allí amb ell, i ara els tornava a tenir al davant i eren reals, de carn i ós... I mai més NO els deixaria tornar a marxar del seu costat per tot el temps possible en el seu món perfecte.